

Arrest

nr. 251 975 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: N.Y.

Voornaam: A.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Kameroen

ALIAS: N.B.N., geboren te Neuilly-Sur-Seine op [...], onderdaan van Frankrijk. (zie verslag CDBV)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Uit een correspondentie met de Franse Instanties blijkt dat betrokkene op basis van een valse geboorteakte in het bezit gesteld werd van een paspoort (zie administratief dossier dd. 24.07.2020). Er wordt dan ook door hen besloten dat hij ten onrechte gebruik maakt van de Franse nationaliteit en dat hij dus geen consulaire bescherming kan genieten.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij "deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die 'witgewassen' kunnen worden door het Instrieken van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen". Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel in Blankenberge als in het [...] te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit een correspondentie met de Franse Instanties blijkt dat betrokkene op basis van een valse geboorteakte op 20.12.2016 in het bezit gesteld werd van een paspoort (zie administratief dossier dd. 24.07.2020). Er wordt dan ook door hen besloten dat hij ten onrechte gebruik maakt van de Franse nationaliteit en dat hij dus geen consulaire bescherming kan genieten. Betrokkene diende met deze valse Identiteit een verzoek voor gezinshereniging in op 11.05.2017. Op basis hiervan werd er op 19.02.2018 een E-kaart aangemaakt voor de betrokkene. Hij kwam zijn kaart nooit afhalen bij de gemeente. Na een adrescontrole op 21.10.2016 blijkt dat betrokkene niet meer op zijn verklaarde adres verblijft en dat er intussen nieuwe huurders verblijven. Op basis van dit alles werd zijn "E-kaart vernield" en werd zijn verblijf van ambtswege afgevoerd. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

De betrokkene heeft op 28.01.2013 asiel aangevraagd. Uit het asiels dossier blijkt dat de betrokkene op 03.12.2012 al werd gerepatriëerd vanuit Spanje naar Marokko en op 05.12.2012 vanuit Marokko naar Kameroen. Naar aanleiding hiervan werd een overnameverzoek gedaan aan Spanje op 01.02.2013. Op 16.03.2013 verklaarde Spanje zich akkoord met de overname van betrokkene (bevoegd voor de

asielaanvraag). Op 27.06.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld aangezien betrokkens zich nooit heeft aangeboden na uitnodiging op 25.02.2013.

De betrokkene verklaarde In zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 05.03.2020, In België te verblijven sinds 2013 en gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben In België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote Is Belgische alsook zijn zoon en mevrouw moet binnenkort bevallen van een tweede kind. Gezien dit alles kan besloten worden dat er een reëel risico op onderduiken bestaat.

□ Artikel 74/14 §3, 3": de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij "deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich Inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die 'witgewassen' kunnen worden door het Instrijken van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen". Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel In Blankenberge als In het [...] te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde In zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013, Franse identiteitsdocumenten te hebben die intussen niet langer geldig zijn en niet te lijden aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen. Verder verklaarde hij gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Dit kind Is intussen geboren. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn twee zonen. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek krijgt van zijn echtgenote en de kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt Inderdaad dat hij een partner In België heeft. Echter blijkt dat betrokkene zijn Franse Identiteitsstukken aan de hand waarvan hij zijn verblijfsrecht In België korttijdig toegekend kreeg op frauduleuze wijze heeft bekomen en hij in werkelijkheid geen Franse onderdaan Is. Gelet op de frauduleuze wijze waarop betrokkene verblijfsrecht trachtte te bekomen in het Rijk, dient er te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en dit op eerlijke wijze, wat hier niet het geval blijkt te zijn. het koppel kan hun relatie altijd verderzetten In het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald In artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut Is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene twee minderjarige zonen heeft: D. S. N., °31.08.2018 en D. A. K., ° 04.07.2020. Er kan dan ook besloten worden dat de geboorte van zijn zoon, D. S. N., op 31.08.2018 betrokkene er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen en zo zelf zijn gezinsleven op het spel te zetten. Zo blijkt uit het vonnis dd. 07.10.2020 dat betrokkene in 2019 en begin 2020 betrokken was bij verschillende feiten van oplichting of poging tot oplichting. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit Is op makkelijk winstbejag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige zonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw

contact te blijven met zijn zonen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verklaart betrokkene enkel dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verder blijkt uit het administratief dossier van de betrokkene hij op 24.01.2017 een aanvraag van en verklaring tot inschrijving (bijlage 19) als houder van voldoende bestaansmiddelen. Hij maakte toen gebruik van de identiteit N. B. N., onderdaan van Frankrijk. Nazicht door de dienst CDBV blijkt dat het hier wel degelijk om een echt paspoort te gaan maar waarvan de foto niet overeen komt met de persoon in kwestie. Betrokkene heeft zich niet aangeboden om zijn verblijfskaart op te halen bij de gemeente. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij "deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die 'witgewassen' kunnen worden door het inslijpen van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen". Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel in Blankenberge als in het hotel Van Belle te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit een correspondentie met de Franse instanties blijkt dat betrokkene op basis van een valse geboorteakte op 20.12.2016 in het bezit gesteld werd van een paspoort (zie administratief dossier dd. 24.07.2020). Er wordt dan ook door hen besloten dat hij ten onrechte gebruik maakt van de Franse nationaliteit en dat hij dus geen consulaire bescherming kan genieten. Betrokkene diende met deze valse identiteit een verzoek voor gezinshereniging in op 11.05.2017. Op basis hiervan werd er op 19.02.2018 een E-kaart aangemaakt voor de betrokkene. Hij kwam zijn kaart nooit afhalen bij de gemeente. Na een adrescontrole op 21.10.2018 blijkt dat betrokkene niet meer op zijn verklaarde adres verblijft en dat er intussen nieuwe huurders verblijven. Op basis van dit alles werd zijn E-kaart vernield en werd zijn verblijf van ambtswege afgevoerd. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

De betrokkene heeft op 28.01.2013 asiel aangevraagd. Uit het asieldossier blijkt dat de betrokkene op 03.12.2012 al werd gerepatrieerd vanuit Spanje naar Marokko en op 05.12.2012 vanuit Marokko naar Kameroen. Naar aanleiding hiervan werd een overnameverzoek gedaan aan Spanje op 01.02.2013. Op 15.03.2013 verklaarde Spanje zich akkoord met de overname van betrokkene (bevoegd voor de asielaanvraag). Op 27.06.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld aangezien betrokkene zich nooit heeft aangeboden na uitnodiging op 25.02.2013.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013 en gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn zoon en mevrouw moet binnenkort bevallen van een tweede kind. Gezien dit alles kan besloten worden dat er een reëel risico op onderduiken bestaat

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013, Franse Identiteitsdocumenten te hebben die intussen niet langer geldig zijn en niet te lijden aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen. Verder verklaarde hij niet terug te willen keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden. Zijn echtgenote is Belgische alsook zijn twee zonen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verklaart betrokkene enkel dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd,

Uit een correspondentie met de Franse Instanties blijkt dat betrokkene op basis van een valse geboorteakte op 20.12.2016 in het bezit gesteld werd van een paspoort (zie administratief dossier dd. 24.07.2020). Er wordt dan ook door hen besloten dat hij ten onrechte gebruik maakt van de Franse nationaliteit en dat hij dus geen consulaire bescherming kan genieten. Betrokkene diende met deze valse identiteit een verzoek voor gezinshereniging in op 11.05.2017. Op basis hiervan werd er op 19.02.2018 een E-kaart aangemaakt voor de betrokkene. Hij kwam zijn kaart nooit afhalen bij de gemeente. Na een adrescontrole op 21.10.2018 blijkt dat betrokkene niet meer op zijn verklaarde adres verblijft en dat er intussen nieuwe huurders verblijven. Op basis van dit alles werd zijn E-kaart vernield en werd zijn verblijf van ambtswege afgevoerd. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

De betrokkene heeft op 28.01.2013 asiel aangevraagd. Uit het asieldossier blijkt dat de betrokkene op 03.12.2012 al werd gerepatrieerd vanuit Spanje naar Marokko en op 05.12.2012 vanuit Marokko naar Kameroen. Naar aanleiding hiervan werd een overnameverzoek gedaan aan Spanje op 01.02.2013. Op 15.03.2013 verklaarde Spanje zich akkoord met de overname van betrokkene (bevoegd voor de asielaanvraag). Op 27.06.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld aangezien betrokkene zich nooit heeft aangeboden na uitnodiging op 25.02.2013.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013 en gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn zoon en mevrouw moet binnenkort bevallen van een tweede kind. Gezien dit alles kan besloten worden dat er een reëel risico op onderduiken bestaat

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kameroen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van:

- art. 7, al. 1, 3° en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.
- het proportionaliteitsbeginsel.

Doordat verweerder besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, omdat:

- *hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum;*
- *hij de openbare orde geschonden heeft;*
- *er een risico op onderduiken zou bestaan en er een gevaar voor de nationale veiligheid zou bestaan.*

Terwijl deze motivering foutief is en de beslissing in elk geval buiten proportie is.

Zodat verweerder zich ten onrechte op deze motivering beroept om een bevel om het grondgebied te verlaten te overhandigen.

Toelichting:

Verzoeker zal niet betwisten dat hij een stommiteit heeft begaan. Hij werd daarvoor echter reeds veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, en heeft zijn straf uitgezeten. Hij heeft namelijk reeds 9 maand in de gevangenis verbleven en komt in aanmerking voor vervroegde invrijheidstelling.

Het feit dat verzoeker, die een blanco strafblad had, zijn straf ondergaan heeft, geldt als voldoende drukkingsmiddel om geen nieuwe feiten meer te plegen.

Van een gevaar voor recidive is er geen sprake.

Van een nieuw gevaar op schending van de openbare orde is er evenmin sprake.

Zoals voorzegt: verzoeker heeft een stommiteit begaan en werd daarvoor reeds gestraft.

Hij heeft het recht om zich opnieuw te integreren, een nieuwe start te nemen en te bewijzen dat hij effectief zal doen wat hij belooft: opnieuw samenleven met zijn gezin, zijn verblijfssituatie regulariseren en gaan werken.

Zoals voorzegt heeft verzoeker al sedert 2014 een relatie met mevr. L. K., Belgisch onderdaan. Ze zijn gehuwd op 20.07.2019 en hebben samen twee jonge kinderen. Ook de kinderen hebben de Belgische nationaliteit.

Verzoeker had een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging ingediend, begin 2020, met zijn correct identiteitsgegevens. Deze aanvraag is nog hangende: verzoeker diende het dossier aan te vullen, maar heeft dat niet kunnen doen, omdat hij lopende die procedure opgepakt en opgesloten werd.

In realiteit is er echter niets gewijzigd aan de grondslag waarvoor hij eerder een wettig verblijf heeft gekregen.

Hij heeft een onbetwistbare relatie (huwelijk) met een Belgische onderdaan en is vader van twee Belgische kinderen. Het is dan ook de wens van verzoeker om zijn verblijf te regulariseren zodra hij vrijgelaten wordt.

Verzoeker heeft geen enkele reden om onder te duiken, maar des te meer redenen om zijn verblijf te regulariseren.

Verweerster stelt tenslotte dat er een reëel risico op onderduiken zou bestaan, zodat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Waar verweerster dat haalt, Joost mag het weten.

- Verzoeker was gedomicilieerd bij zijn echtgenote en zoon, met wie hij samenwoonde;*
- Hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- Hij heeft bijgevolg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegen;*
- Hij is nog nooit eerder ondergedoken;*
- Hij heeft een vrouw en twee kinderen; als er één plaats is waar hij zal verblijven is dat uiteraard terug bij hen.*

Verweerster stelt dat verzoeker in 2016 valse gegevens heeft gebruikt om een Frans paspoort te verkrijgen.

Zelfs als dat correct zou zijn, dan steunt verweerster zich op data van jaren geleden.

Verzoeker had in België namelijk de wens om zijn situatie wettelijk te regelen, reden waarom hij een verblijfskaart als familielid van een Belg had aangevraagd en verkregen.

Verweerster dient zich bij de beoordeling over een termijn voor vrijwillig vertrek te steunen op de meest recente informatie.

Het feit dat verweerster geen enkel actueel gegeven kan aanhalen waarom er een risico op onderduiken zou bestaan, wijst er op dat er helemaal geen enkel risico op onderduiken bestaat.

Meer zelfs: verzoeker zal zich gewoon ter beschikking houden op zijn woonplaats te [...].

Er is dan ook geen enkele reden waarom er geen termijn voor vrijwillige vertrek zou moeten toegekend worden.

De consequenties zijn er wel naar: doordat verweerster geen termijn voor vrijwillige vertrek heeft toegekend, werd er op grond van art. 74/11 §1 Vreemdelingenwet meteen een inreisverbod opgelegd.... De beslissing is ongegrond."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan, geldt volgens hem als voldoende drukkingsmiddel om geen nieuwe feiten meer te plegen. Verzoeker betoogt dat er op heden dan ook geen nieuw gevaar is voor de openbare orde.

De Raad dient vooreerst op te merken dat het bestreden bevel reeds genoegzaam steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist.

Wat betreft het motief dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij “deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die ‘witgewassen’ kunnen worden door het Instrijken van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen”. Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel in Blankenberge als in het [...] te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge op 7 oktober 2020. Uit de lezing van dit vonnis blijkt dat verzoeker deel uitmaakte van een vereniging, opgericht met het oogmerk om personen of eigendommen, wanbedrijven te plegen, namelijk met het oog op het plegen van oplichting. Verzoeker maakte zich daarenboven schuldig aan (poging tot) oplichting en witwassen van diverse geldtransacties. Op basis van deze feiten werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 6.400 €, waarbij de tenuitvoerlegging van het vonnis uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar wat betreft de helft van beide straffen. Daarnaast werd in het vermogen van verzoeker in totaal een bedrag van 56.000 € verbeurd verklaard.

De bestreden beslissing motiveert dat, gelet op de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoeker aanvoert dat hij over een blanco strafregister beschikt, kan hij niet worden gevolgd. Immers blijkt dat hij reeds één keer veroordeeld werd wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Op basis van verzoekers gunstig strafregister werd echter wel een straf met uitstel opgelegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de proefperiode van deze straf met uitstel nog steeds loopt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij zijn straf reeds volledig heeft ondergaan.

Op basis van alle elementen die eigen zijn aan de zaak acht de Raad verweerders beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met de verklaring dat de correctionele staf geldt als een voldoende drukkingsmiddel om geen nieuwe feiten te plegen, geeft verzoeker weliswaar zijn zienswijze weer, maar toont daarmee niet aan dat de beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Verzoeker voert tevens een grief aan tegen de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De Raad merkt ook hier op dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven.

Eenzijds wordt gemotiveerd dat er een risico is op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°).

De vaststelling dat er een risico is op onderduiken, steunt *in casu* op artikel 1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2017 diende verzoeker op basis van een Frans paspoort een verzoek om gezinshereniging in. Daaropvolgend werd op 19 februari 2018 een E-kaart aangemaakt. De bestreden beslissing motiveert dat het Franse consulaat-generaal in België bevestigde op 24 juli 2020 dat verzoeker in bezit is gesteld van een Frans paspoort op basis van een valse geboorteakte en dat hij de Franse nationaliteit niet bezit.

De bestreden beslissing steunt op het objectief criterium dat verzoeker in het kader van een verblijfsaanvraag gebruik maakte van misleidende of valse documenten. Verzoeker ontkent deze feiten niet. Verzoeker betoogt echter dat het risico op onderduiken niet actueel is en dat verweerder rekening diende te houden met de meest recente informatie. Ter ondersteuning van zijn betoog voert verzoeker aan dat hij gedomicilieerd was bij zijn echtgenote en kinderen, dat hij nooit eerder het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij nooit eerder onderdook. De Raad dient op te merken dat verweerder bij de beoordeling van het risico op onderduiken uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedomicilieerd is bij zijn echtgenote en kinderen, dient erop te worden gewezen dat verzoeker op 14 augustus 2019 van ambtswege werd afgevoerd. De Raad ziet niet in hoe de elementen die verzoeker voorlegt opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker in het kader van een verblijfsaanvraag gebruik maakte van misleidende of valse documenten. Met zijn kritiek maakt verzoeker niet aannemelijk dat het risico op onderduiken achterhaald is. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken.

Wat betreft de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder duidelijk motiveert waarom verzoeker *in casu* een gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissing motiveert dat de feiten getuigen van een manifeste criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijk impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoeker aanvoert dat hij een gunstig strafregister heeft en dat de reeds opgelegde straffen dienen als voldoende drukkingsmiddel, toont hij daarmee niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten gaf zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven, erkend door verweerder in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker gehuwd is met een Belgische vrouw, mevr. Linda KEMTA, en samen met haar twee jonge kinderen heeft:

- D. S. N., geboren te Brussel op 31.08.2018;

- D. K., geboren te Brussel op 04.07.2020.

Zijn jongste zoon is nog maar enkele maanden geleden geboren.

Eveneens erkend door verweerster is het feit dat mevr. L. K. samen met haar kinderen verzoeker geregeld bezoekt in de gevangenis.

Het is aldus manifest duidelijk dat verzoeker een kerngezin vormt met zijn Belgische echtgenote en zijn twee Belgische kinderen.

Als de relatie van verzoeker al niet onder de bescherming van art. 8 EVRM zou vallen, dan zal er geen enkele relatie meer beschermd worden onder dat artikel.

Verweerster meent dat het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daar kan verzoeker helemaal niet mee akkoord gaan.

Zoals voorzegt vormt verzoeker een kerngezin met maar liefst drie Belgische onderdanen. Verzoeker heeft zelfs recht op gezingshereniging met elk van hen afzonderlijk.

Hij heeft zijn straf reeds uitgezeten en er is geen aanwijzing dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen.

Er wordt dan ook niet in concreto aangetoond waarom het familiale belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verweerster stelt verder dat het geen afbreuk zou doen aan het gezinsleven van partijen als dat mevr. L. K. en hun twee kinderen hun leven in België zouden inrichten en verzoeker "een andere verblijfplaats kiest".

Verzoeker had dan wel graag eens vernomen hoe dat überhaupt mogelijk zou zijn? De bescherming van het gezinsleven is komen te vervallen zodra verzoeker niet effectief bij zijn gezin kan leven, wat dus hetgeen is dat verweerster nastreeft.

Het voorgaande klemmt des te meer nu er op 24.11.2020 eveneens een inreisverbod van maar liefst tien jaar werd betekend.

Het wordt de Belgische Staat verboden om minderjarige kinderen van hun ouder(s) te scheiden, maar verweerster ziet er geen graten in dat verzoeker zijn echtgenote en twee kinderen tien jaar lang niet meer zou mogen zien?!

Begrijpe wie begrijpen kan.

Verzoeker wil in België zijn leven verder uitbouwen, met zijn gezin.

De beoordeling en het verwachtingspatroon van verweerster valt in geen enkel opzicht te verantwoorden.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een inreisverbod van maar liefst 10 jaar, vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, zonder garantie op herstel."

3.6. Verzoeker betoogt dat hij gehuwd is met zijn Belgische partner en dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben die tevens de Belgische nationaliteit bezitten. Het is volgens verzoeker manifest duidelijk dat hij een kerngezin vormt met zijn partner en kinderen. Ter ondersteuning van zijn betoog voert verzoeker aan dat zijn partner en kinderen hem regelmatig bezochten in de gevangenis. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers familiale belangen *in casu* ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde, voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de eerste plaats wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker in het verleden een verblijfsrecht trachtte te komen aan de hand van een vals Frans paspoort. Er wordt geconcludeerd dat verzoekers verblijf in België niet als rechtsgeldig kan worden aangemerkt. Dit motief wordt niet betwist door verzoeker.

Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat verzoeker ervan bewust diende te zijn dat hij zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 103). In haar rechtspraak heeft het EHRM geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen t. Nederland*, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar t. Nederland*, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya t. Denemarken*, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V. t. Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Daarnaast benadrukt de besteden beslissing opnieuw de persoonlijke gedragingen van verzoeker en motiveert dat verzoeker hiermee een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Op basis van de herhaaldelijke schending van de Belgische strafbepalingen, motiveert de bestreden beslissing

dat verzoeker niet geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hier ook niet naar streeft. Er wordt geconcludeerd dat het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat uitdrukkelijk er een afweging werd gemaakt van verzoekers gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische samenleving anderzijds. Waar verzoeker betoogt dat verweerder niet *in concreto* heeft aangetoond waarom zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de openbare orde, kan hij dan ook niet worden gevolgd. De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de samenleving zich mag beschermen tegen verzoeker die de regels niet wil naleven en uit is op gemakkelijk winstbejag. De beslissing vervolgt dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen, zoals van ouderlijk gezag mag worden verwacht. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van verblijfsrecht. De Raad acht deze beoordeling voldoende geconcretiseerd. Verzoeker toont niet aan dat er nog andere elementen waren waarmee de verweerder rekening moest houden. Er wordt daarenboven op gewezen dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn gezin of dat het gezin zich elders kan vestigen. Door het louter tegenspreken van deze beoordeling, toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

3.7. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar het inreisverbod van 26 november 2020, merkt de Raad hierbij op dat verzoeker middels het huidige verzoekschrift enkel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aanvecht. Het inreisverbod wordt bestreden middels een afzonderlijk verzoekschrift, dat eveneens hangende is bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 254 870). In zoverre verzoeker zich met het huidige verzoekschrift richt tot het voormeld inreisverbod, is zijn kritiek gericht tegen een andere dan de huidige bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT